സംവേദനത്തിന്റെ ലാവണ്യത—ഗോഥിക് കഥകളിൽ

'ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മരണവും മറ്റ് ഭീതികഥകളും' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള പഠനം

രമ്യ കെ.

ഗവേഷക, മലയാള വിഭാഗം, വിമല കോളേജ് (ഓട്ടോണമസ്), തൃശ്ശൂർ

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

ഭീതികഥാരചന മലയാളത്തിലെ നിരന്തരമായ ഒരു സാഹിത്യവൃത്തിയല്ല. എന്നാൽ പുതുപരീക്ഷണങ്ങളുമായി ഗോഥിക് രചനകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അപസർപ്പക സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു പ്രത്യേകവിഭാഗ മായ ഗോഥിക് കഥകൾ സവിശേഷമായ ഭാഷ, പ്രമേയം, അവതരണരീതി എന്നിവയാൽ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഈ സവിശേഷതകൊണ്ട് പുതിയ ഭാവുകത്വം തന്നെ സൃഷ്ടിക്കാൻ ഇത്തരം രചനകൾക്ക് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗോഥിക് രചനാ സവിശേഷതകൾ കണ്ടെത്തി ഇവ സംവേദനം ചെയ്യുന്ന യഥാർത്ഥ സാഹിതീയഭംഗികൾ അന്വേഷിക്കുകയാണ് പ്രബന്ധം ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്. മരിയാ റോസ് എഴുതിയ 'ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മരണവും മറ്റ് ഭീതി കഥകളും' എന്ന സമാഹാരത്തിലെ നാലു പ്രധാന ഭീതികഥകളുടെ പഠനത്തിലൂടെ ഉത്തരാധുനിക ഗോഥിക് കഥാഖ്യാനത്തിന്റെ നവഭാവുകത്വവിചാരങ്ങളെ നിരീക്ഷിക്കുകയാണ് പ്രബന്ധത്തിലൂടെ സാധ്യമാക്കുന്നത്.

തക്കോൽ വാക്കുകൾ: ഗോഥിക്, സംവേദനം, കഥാർസിസ്

ആമുഖം

അപസർപ്പക സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു വിഭാഗമാണ് ഗോഥിക് രചനകൾ. എഡ്ഗാർ അല്ലൻപോ, ചാൾസ് ഡിക്കൻസ്, വിൽക്കീ കോളിൻസ്, സർ ആർതർ കോനൽ തുടങ്ങി നിരവധി പാശ്ചാത്യസാഹിത്യകാരന്മാർ ഗോഥിക് രചനാരംഗത്ത് പ്രസിദ്ധരായിരുന്നു. എന്നാൽ ജനപ്രീതി നേടിയ

അപസർപ്പകസാഹിത്യത്തെ നിലവാരശൂന്യതയുടെ പേരിൽ ഉന്നത സാഹിത്യത്തിൽ നിന്ന് മാറ്റി നിർത്തുന്ന പ്രവണതയാണ് പൊതുവെ ഉണ്ടായിരുന്നത്. എന്നാൽ ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടോടുകൂടി ഇതിന് മാറ്റം വരുകയും ഉന്നത സാഹിത്യം / ജനപ്രിയ സാഹിത്യം എന്ന ദ്വന്ദ്വം തകർന്നുവീഴുകയും ചെയ്തു. മലയാളസാഹിത്യത്തിലും ഇവയെ നേരംകൊല്ലിയായും, സെൻസേഷൻ സാഹിത്യമായുമാണ് പരിഗണിച്ചത്. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ രചിച്ച അപസർപ്പകകഥകളിൽ പലതും ആഖ്യാന ചാതുര്യത്താലായിരുന്നില്ല ശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചത്. ഉത്തരാധുനികതയായതോടെ അപസർപ്പകാഖ്യാനം ഗൗരവമായി കാണുകയും അപസർപ്പകരചനകൾ പ്രായേണ വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. ആദ്യകാല അപസർപ്പകാഖ്യാനങ്ങളിൽനിന്നുംപ്രമേയപരവും ആഖ്യാനപരവുമായ നിരവധി മാറ്റങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു കൊണ്ടാണ് ഉത്തരാധുനിക ഗോഥിക് കഥകൾ രൂപംകൊണ്ടത്. ഗോഥിക് കഥകൾ മലയാളത്തിൽ വിരളമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ ഗോഥിക് കഥകളുടെ സ്വഭാവം, പ്രമേയം, രചനാരീതി, അവ സഹൃദയരുമായി സംവദിക്കുന്ന ആസ്വാദനതലങ്ങൾ എന്നിവ തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്.

ഗോഥിക് കഥ – പ്രമേയം , സ്വഭാവം

മനുഷ്യനിലെ അടിസ്ഥാന വികാരങ്ങളിലൊന്നായ ഭയത്തെ പ്രശ്നവൽക്കരിക്കുന്നവയാണ് ഗോഥിക് കഥകൾ. ഒളിച്ച് വയ്ക്കപ്പെട്ട ഏതെങ്കിലും രഹസ്യത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ് ഗോഥിക് കഥകളുടെ രചന സാധ്യമാക്കുന്നത്. മരണം, മനോരോഗം, മരണാനന്തര ലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവില്ലായ്മയിൽനിന്ന് ഉടലെടുക്കുന്ന ഭീതി, പ്രകൃതിയുടെ വന്യതയെ നേരിടുമ്പോഴുള്ള ഭയം, തികച്ചും സ്വാഭാവികമാകേണ്ട, എന്നാൽ അടക്കിപ്പിടിച്ചതു മൂലം ദുരൂഹമാകുന്ന ലൈംഗികത, ഇങ്ങനെ വിവിധ വിഷയങ്ങളാണ് പ്രാചീനകാലംമുതൽ ഗോഥിക് കഥകൾക്ക് പ്രമേയമായിട്ടുള്ളത്. വിലക്കപ്പെട്ട കോട്ടകൾ, ശ്മശാനങ്ങൾ, സന്യാസിമഠങ്ങൾ , വിജനമായ പ്രദേശങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയാണ് ഗോഥിക് കഥകൾക്ക് പശ്ചാത്തലമാവുന്നത്. ഭയത്തേയും ഭീതിയെയും പ്രതിനിധീകരിച്ചു കൊണ്ട് രചിക്കുന്ന ഗോഥിക് കഥകൾ സംഘർഷങ്ങളെയും വേദനകളെയും ഇതിവൃത്തത്തി ലുൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് അതിന്റെ സംവേദനലക്ഷ്യം പൂർത്തീകരിച്ചത്. ഇത്തരം കഥകൾക്ക് ഭീതിജനകവും അലൗകികവും രഹസ്യാത്മകവുമായ സ്വഭാവമുണ്ടായിരിക്കും. ഭൂതകാലത്തിന്റെ തിരിച്ചു വരവ്, പ്രേതങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ അപസർപ്പക സാഹിത്യത്തിന്റെ പൊതു വിഷയമാണ്. എന്നാൽ ഭൂതകാലവും വർത്തമാനകാലവും തമ്മിലുള്ള

സംഘർഷമാണ് ഗോഥിക് ആഖ്യാനങ്ങളുടെ പൊതു സ്വഭാവമായി കാണാനാവുന്നത്

ഗോഥിക് കഥാകാരി റാഡ് ക്ലിഫ് ഭയത്തെയും ഭീതിയെയും വേർതിരിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്, "ഭയാനകമായ സംഭവങ്ങൾക്ക് മുൻപുള്ള അവ്യക്തതയും അനിശ്ചിതത്വവുമാണ് ഭീതി. ഇത് മനസ്സിനെ സംസ്കരിക്കുകയും ഉദാത്തതയിലേക്ക് ഉയർത്തുകയും മാനസികമായ കഴിവുകളെ ഉണർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അതേസമയം ഭയം ഇവയെയെല്ലാം മരവിപ്പി ക്കുകയും ഉന്മൂലനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു " (2018:14) ഭീതി ജനിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കാഴ്ചയെ വിവരണാത്മകമായി അവതരിപ്പിക്കുകയല്ല ഗോഥിക് കഥകളുടെ മർമ്മം, മറിച്ച് ധ്വനികളിലൂടെ ആശയ വിനിമയംനടത്തി രസാനുഭൂതി പകരലാണ്. മികച്ച ഭാഷയും രചനാഭംഗിയും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനൊപ്പം പ്രക്ഷുബ്ധമായ പ്രമേയമവതരിപ്പിക്കുന്നവയാണ് ഗോഥിക് കഥകൾ. ഗോഥിക് കഥകൾ ജനപ്രീതി നേടിയത് അത് സംവേദനം ചെയ്യുന്ന ധ്വന്യാത്മകതയാലാണ്. എന്നാൽ പ്രമേയത്തിൽ മാത്രം ഊന്നിക്കൊണ്ടുള്ള പഠനങ്ങളാണ് ഗോഥിക് സാഹിത്യത്തെ ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തിലൊതുക്കിയത്. ഭയവും ഭീതിയും പ്രമേയത്തിന്റെ ഭാഗമാവുന്നത് ഗോഥിക് സാഹിത്യത്തിൽ മാത്രമല്ല. നാടോടികഥകളിലും ഇതിഹാസങ്ങളിലും ഇവ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഉദ്വേഗമുളവാക്കുന്ന അനേകം സംഭവങ്ങളുണ്ടായിട്ടും ഇവയൊന്നും ഗോഥിക് സാഹിത്യമാവാത്തത് അവ ധാർമ്മികതയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നിലകൊള്ളുന്നതിനാലാണ്.

ഗോഥിക് കഥകളിലെ ഭീതിയും സഹൃദയരും

'ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മരണവും മറ്റു ഭീതി കഥകളും' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിലെ നാലുകഥകൾ ഗോഥിക് കഥകളുടെ വിവിധങ്ങളായ രചനാതന്ത്രങ്ങളുടെ പ്രായോഗമാതൃകകളാണ്. 'ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മരണം' എന്ന കഥയിൽ അജയൻ എന്ന സാഹിത്യകാരന്റെ റൈറ്റേഴ്സ് ബ്ലോക്ക് എന്ന മാനസിക പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാൻ ഡോക്ടർ ഒരു മാർഗ്ഗം നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ആ മാർഗ്ഗം സൃഷ്ടിച്ച സംഭവങ്ങളാണ് കഥയ്ക്ക് ഇതിവൃത്തമാവുന്നത്. ഡോക്ടർ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന പ്രധാന ചികിത്സാരീതി മനസ്സിനെ പിരിമുറുക്കത്തിനനുവദിക്കരുതെന്നാണ്. എഴുത്തുകാരനായ അജയനെമാത്രമല്ല കഥാവായനക്കാരെക്കൂടി ഉദ്ദേശിച്ചാണ് ഈ നിർദ്ദേശം കഥയിൽ മുന്നോട്ട് വയ്ക്കുന്നത്. എന്നാൽ കഥാന്ത്യത്തോടെ എഴുത്തുകാരനും വായനക്കാരനും ഈ നിർദ്ദേശം പാലിക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെന്നതാണ് വ്യക്തമാകുന്നത്. മരവിച്ചുകിടക്കുന്ന ഭാവനയ്ക്ക് തീപിടിക്കാൻ 'ഹോണ്ടഡ് ഹൗസ്' എന്ന സാനഡു ബംഗ്ലാവിൽ താമസിക്കാൻ ഡോക്ടർ

നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിനൊടുവിൽ പറയുന്നൊരു വാചകം, “പ്രേതമുണ്ടോ എന്ന തല്ല പേടിയോ മറ്റോ ഉണ്ടെങ്കിൽ വേണ്ട കേട്ടോ” എന്നതാണ്. ഈ വാക്കു കളാണ് എഴുത്തുകാരന്റെയും വായനക്കാരന്റെയും ഭീതിവർദ്ധിപ്പിക്കുന്നത്. നിരവധി മരണകഥകളും, ഭീതിജനകമാംവിധമുള്ള അവതരണങ്ങ ളുമാണ് ‘ എഴുത്തുകാരനായ അജയന്റെ മനസ്സിൽ ഭീതിയുണർത്തുന്നത്. അജയൻ കാണുന്ന ദുഃസ്വപ്നങ്ങൾക്കുള്ള കാരണവും ഈ ഭീതിയാണ്. എന്നാൽ താൻ കണ്ടത് സ്വപ്നമല്ലെന്ന് തോന്നുകയും യാഥാർത്ഥ്യമാണെന്നതിനുള്ള തെളിവുകൾ കണ്ടു തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ഭീതി കഥാപാത്രത്തെയും വായനക്കാരെയും ഒരുപോലെ കീഴടക്കുന്നു. സാഹിത്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ലക്ഷ്യമാണ് അപ്പോൾ സാർത്ഥകമാവുന്നത്. ബൗദ്ധിക വ്യവഹാരത്തേ ക്കാൾ സംഘർഷങ്ങളും, വേദനകളും, നിറഞ്ഞ ഭയാനക സംഭവങ്ങൾ മനുഷ്യ മനസ്സിനെ സംസ്കരിക്കുകയും ഉദാത്തതയിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തുകയും ചെയ്യുന്നുവെ ന്ന ആൻ റാഡ് ക്ലിഫിന്റെ അഭിപ്രായം ഇവിടെ പ്രസക്തമാകുന്നു.

ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ അബോധത്തിലുള്ള ഭീതിയും ഉത്കണ്ഠകളുമാണ് ഗോഥിക് സങ്കല്പങ്ങളായി മാറുന്നത്. ഒരു പ്രാദേശികമിത്ത് എങ്ങനെയാണ് ഭീതി കഥകൾക്ക് പശ്ചാത്തലമാവുന്നതെന്ന് ‘കാലിൽ കുളമ്പുള്ള മനുഷ്യൻ’ എന്ന കഥ വ്യക്തമാക്കുന്നു. “കുറ്റപ്പാടം എന്ന ഗ്രാമം തന്നെ ചികിത്സക്കാവ ശ്യമായ ഒരു ഭീതി രോഗിയാണ്” എന്ന വസ്തുത ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ ഭീതിയുടെ കഥയാണ് കെട്ടഴിക്കുന്നത്. ഭീതിക്ക് കാരണമാവുന്നത് രാത്രികാലങ്ങളിൽ ആ പ്രദേശത്ത് പശുവിന്റെ ശബ്ദമുള്ള കാലിൽ കുളമ്പുള്ള ഒരു മനുഷ്യനെ കാണുന്നതാണ്. “ വളരെ വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പാണ് കുറ്റപ്പാടത്തെ ഭീതിയുടെ ചരിത്രം ആരംഭിക്കുന്നത്. വിജയൻ നിരീക്ഷിച്ചതു പോലെ അതൊരു വ്യ ക്തിയുടെ ഭീതിയുടേയോ പാപത്തിന്റെയോ കഥയല്ല. ഇവിടുത്തെ ഒരുകൂട്ടം മനുഷ്യർ ഭാഗഭാക്കായ നിഷ്ഠൂരമായ ഒരു പഴയ കുറ്റകൃത്യത്തിന്റെ, അവർ സ്വയം ഏറ്റുവാങ്ങുന്ന ശിക്ഷയാണ് ഇപ്പോൾ ഇവിടെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദുരന്തങ്ങൾ” (2020:48) എന്നു പറയുമ്പോൾ ഗ്രാമത്തിലെ ഓരോ മരണവും ആ പ്രദേശത്തിലെ അസുഖകരമായ ചില ചരിത്രസംഭവങ്ങളിലാണ് ചെന്നുനിൽ ക്കുന്നതെന്നുകാണാം. ഹസ്സൻ എന്ന സാധാരണ മനുഷ്യൻ അനുഭവിച്ച നിഷ്ഠൂ രതയെക്കുറിച്ച് ആ സമൂഹത്തിന്റെ അബോധത്തിലടങ്ങിയ ഭീതിയാണ് കാലിൽ കുളമ്പുള്ള മനുഷ്യൻ എന്ന മിത്തിന്റെ നിർമ്മിതിക്ക് കാരണമാവുന്നത്. മതസ്പർദ്ധയാണ് കന്നുകാലിവളർത്തൽ ജീവിതമാർഗ്ഗമാക്കിയ ഹസ്സനെയും കുടുംബത്തെയും ഇല്ലാതാക്കിയത്. തുടർന്ന് സമൂഹത്തിൽ നിറഞ്ഞ ഭീതിയാണ് മിത്ത് ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവരാനുള്ള സാഹചര്യം സൃഷ്ടിക്കുന്നത്.

ഗോഥിക് സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു വിഭാഗമാണ് വിയേർഡ് ഫിക്ഷൻ (വിചിത്രമായ ഫിക്ഷൻ). ഇത്തരം രചനകളുടെ അടിസ്ഥാനം പ്രപഞ്ചത്തിൽ മനുഷ്യന് അപരിചിതവും ഭീതിജനകവുമായ ചില അസ്തിത്വങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നുവെന്ന വിശ്വാസമാണ്. 'ചുരങ്ങളിൽ ഒരു ദുരൂഹമരണം' എന്ന കഥയ്ക്ക് പിൻബലമാവുന്നതും ഇതു തന്നെയാണ്. നിലമ്പൂരിൽ നിന്ന് ഊട്ടിയിലേയ്ക്കുള്ള മലയോരപാതയിൽ വെച്ച് പ്രൊഫസർ ഐസക് തോമസ് കാറപകടത്തിൽ മരിക്കുന്നു. അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചില വസ്തുതകൾ ആഖ്യാതാവ് വിവരിക്കുന്ന നിലയിലാണ് കഥയുടെ ഇതിവൃത്തം. അപകടത്തിന് മുൻപ് ഇതേവഴിയിലുള്ള യാത്രയിൽ ചില അസ്വാരസ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം കാണുകയും അവ ഭാര്യയോട് പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. മരങ്ങൾ കീറിമുറിക്കുന്ന ഒച്ചയോടൊപ്പം, അസാധാരണമായ വലുപ്പവും രൂപരഹിതവുമായ എന്തോ ഒന്ന് കണ്ടെന്നാണ് അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നത്. യാത്രയ്ക്ക് ഇനി ഈവഴി തിരഞ്ഞെടുക്കില്ലെന്നു പറഞ്ഞ പ്രൊഫസർ കുറച്ച് നാളുകൾക്കുശേഷം അതേവഴിയിലൂടെ യാത്ര ചെയ്യുകയും മരണമടയുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് ഭീതിയുണർത്തുന്ന വസ്തുത. പ്രൊഫസർ ഭാര്യയോട് പറഞ്ഞ വസ്തുതകൾ തന്നെയാണ് മരണകാരണമെന്ന് വായനക്കാർക്ക് ബോധ്യമാവുമ്പോഴാണ് ഭീതികഥാസ്വാദനം പൂർണ്ണതയിലെത്തുന്നത്.

അബോധത്തിലുള്ള ചില അസ്വസ്ഥമായ ഓർമ്മകൾ ഗോഥിക് കഥകൾക്ക് പ്രമേയമാവാറുണ്ട്. 'ബെറ്റി' എന്ന പ്രേതഭവനകഥ അത്തരത്തിലുള്ളതാണ്. ഹെന്റി ജെയിംസിനെപ്പോലെയുള്ള എഴുത്തുകാർ മനശാസ്ത്രപരമായ വായനയ്ക്കുകൂടി സാധ്യത തുറന്നിടുംവിധം വിദഗ്ധമായി പ്രേതഭവനകഥകൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. കഥയിലെ കോളേജധ്യാപകൻ വാടകയ്ക്ക് താമസിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വീടുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചിലസംഭവങ്ങളാണ് കഥയുടെ അടിസ്ഥാനതന്തു. വീട്ടുടമസ്ഥനായ ജോസഫ് റൈറ്ററുടെ കുടുംബവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പ്രചരിച്ച ചില കഥകളാണ് ഇവയ്ക്ക് അടിത്തറ പാകുന്നത്. ഇതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടത് റൈറ്ററുടെയും റോസമ്മച്ചേടത്തിയുടെയും ഇളയ മകനായ ജെയ്സന്റെ മന്ത്രവാദവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കഥകളാണ്. ജെയ്സന്റെ മന്ത്രവാദത്തിലെ പ്രധാന രീതി ഒരു പൂച്ചയെ തലകീഴായി കെട്ടിയിട്ട് തീയിട്ടു കൊല്ലുന്നതാണ്. മന്ത്രവാദത്തിന്റെ ഫലം പൂച്ച മരിക്കുമ്പോൾ അയാളുദ്ദേശിക്കുന്ന വ്യക്തിയും മരിക്കുമെന്നതാണ്. ഈ മന്ത്രവാദ കഥയ്ക്കൊപ്പം ജെയ്സന്റെ സഹോദരിയുടെ അപൂർവ രോഗത്തെക്കുറിച്ചും റോസമ്മച്ചേടത്തിയുടെ മരണത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള ചില കഥകളും പ്രചരിച്ചിരുന്നു. ഇവയെല്ലാം പൂച്ചയുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നതുമായിരുന്നു. ഈ കഥയറിവുകൾ പ്രൊഫസറെ സ്വാധീനിക്കുകയും ഭീതിക്ക്

തുടക്കം കുറിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൂതകാലാനുഭവവും വർത്തമാനകാലനുഭവവും ഇഴചേരുമ്പോഴാണ് അയാൾ പൂച്ചയോട് താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുന്നത്. എന്നാൽ നായകന് സംഭവിക്കുന്ന മാറ്റം മാനസികമാണെന്ന് കഥാപാത്രവും, വായനക്കാരനും തിരിച്ചറിയുന്നതോടെ കഥ മനശാസ്ത്രപരമായ നിരീക്ഷണങ്ങൾക്കായുള്ള തുറന്ന പുസ്തകമാവുന്നു.

മിത്തുകൾ, പ്രപഞ്ചത്തിലെ അജ്ഞാതവസ്തുതകൾ, മനുഷ്യമനസ്സിലെ അബോധതലങ്ങളിലെ നിഗൂഢതകൾ എന്നിവയുടെ ഭീതിതമായ അവസ്ഥകൾ കഥകളിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ സാധ്യമാവുന്നത് കഥാർസിസത്തിൻ്റെ അനുഭവങ്ങളാണ്. "ഭയകരുണങ്ങൾക്ക് അടിമപ്പെട്ടു പോകാൻ സാധ്യതയുള്ളവരും വികാരലോലരും ഒരു സമാനാനുഭവത്തിലൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോൾ അവർ കഥാർസിസിനു വിധേയരാവുന്നു" (2004:169) എന്ന് അരിസ്റ്റോട്ടിൽ 'പൊളിറ്റിക്സ്' എന്ന കൃതിയിൽ ട്രാജഡിയെ സംബന്ധിച്ചാണ് പറയുന്നതെങ്കിലും ഭീതികഥകളുടെ ഭാവുകത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ഘടകമായി ഇത് അടയാളപ്പെടുത്താം

നവഭാവുകത്വം –പ്രമേയാവതരണത്തിലും ഭാഷയിലും

'ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മരണം ', 'കാലിൽ കുളമ്പുള്ള മനുഷ്യൻ', 'ചുരങ്ങളിൽ ദുരൂഹ മരണം', 'ബെറ്റി ', എന്നീ നാല് ഗോഥിക് കഥകളെയും നിരീക്ഷിച്ചാൽ അവയുടെ പ്രമേയത്തിന്റെ അടിത്തറ പ്രാദേശികമോ, സാമൂഹികമോ, ചരിത്രപരമോ ആയ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ ചങ്ങലയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി ബോധ്യപ്പെടുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മരണം സംഭവിക്കുന്നത് പാലൈയ്യർ എന്ന ആദിവാസി വിഭാഗം ജീവിച്ചിരുന്ന ഭൂമിയിലാണ്. ബ്രിട്ടീഷുകാരും അമേരിക്കൻ മിഷനറി പ്രവർത്തകരും ആദിവാസികളുടെ ഇടം കൈയ്യേറി. സ്വന്തം ഇടങ്ങളിൽനിന്ന് പുറത്താക്കപ്പെടുന്ന ആദിവാസികൾ അധിനിവേശികളോട് പ്രതികാരം ചെയ്യുന്നത് അസ്ഥിപ്രായമായ ജഡം വീണ്ടും വളർന്ന് മണ്ണ് പിളർന്നെണീറ്റുകൊണ്ടാണ്. ഈ ചരിത്രമാണ് കഥയിൽ ഭീതിയായി പരിണമിക്കുന്നത്. ചരിത്രത്തിന്റെ /അധികാരത്തിന്റെ ചില പാപബോധം ഭീതിക്കൊപ്പം വളരുമ്പോഴാണ് എഴുത്തുകാരന് മരണം സംഭവിക്കുന്നത്.

'കാലിൽ കുളമ്പുള്ള മനുഷ്യൻ' എന്ന കഥയിൽ ശക്തമായ സാമൂഹികചരിത്രത്തിന്റെ ഇടപെടൽ വ്യക്തമാണ്.' കുറ്റപ്പാടം' എന്ന ഗ്രാമത്തിന്റെ ഭീതിചരിത്രം ആരംഭിക്കുന്നത് ഹസ്സൻ എന്ന വ്യക്തിയുടെ ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ്. കുളമ്പ് രോഗം വന്ന പശുവിൻ മാംസം ഉപജീവനാർത്ഥം വിൽക്കാൻ നിർബന്ധിതനായ ഹസ്സന്റെ കുടുംബത്തെ മതതീവ്രവാദികൾ

ഇല്ലാതാക്കി. ഹസ്സന്റെ മകനെ ജീവനോടെ തീ കൊളുത്തുകയാണ് ഉണ്ടായത്. ആ അതിഭീകരമായ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിച്ച അക്രമികൾക്ക് തങ്ങൾചെയ്ത പ്രവൃത്തിയോർത്ത് ഒരിക്കലും സന്തോഷിക്കുവാനോ മനസമാധാനമായി കഴിയുവാനോ സാധിച്ചില്ല. അത് ഭീതിയുടെ തുടക്കമായിരുന്നു. സമൂഹത്തിലെ ന്യൂനപക്ഷത്തിനെതിരായി ഒരു വിഭാഗം നടത്തിയ ആക്രമണം വരും തലമുറയിലും ഭീതി നിറയ്ക്കുമെന്ന് കഥ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായി അനുഭവപ്പെടും.

'ചുരങ്ങളിൽ ഒരു ദുരൂഹ മരണം', 'ബെറ്റി' എന്നീ കഥകളുടെ അടിസ്ഥാന പ്രമേയം അബോധമനസ്സിലെ അനിയന്ത്രിതമായ അസ്വസ്ഥതകളാണ്. പ്രകൃതിയിലെ അജ്ഞാതമായവയോടുള്ള ഭീതി മനുഷ്യനെ മരണത്തിലേക്ക് നയിക്കുമെന്ന് പറയുന്ന കഥയാണ് 'ചുരങ്ങളിൽ ഒരു ദുരൂഹ മരണം'. "സംസ്കാരത്തിൽ നിന്നകന്ന് തന്റെ കാഴ്ചയേക്കാൾ വലുപ്പത്തിൽ ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന പാറക്കെട്ടുകളും ഉയരമുള്ള മരങ്ങളും നിഗൂഢതകളും നിറഞ്ഞ പ്രകൃതിയുടെ മധ്യത്തിൽ പെടുമ്പോൾ മനുഷ്യന് സ്വാഭാവികമായി തോന്നുന്ന ഒരുതരം പ്രാചീന ഭയമായിരിക്കണം അത്"(2020:60) എന്നുപറയുന്നത് ഈ കഥയിലെ ഭയത്തിന്റെ ആധാരത്തെക്കുറിച്ചാണ്. മനുഷ്യ സാന്നിധ്യം ഏറെ കടന്നുചെന്നിട്ടില്ലാത്ത പ്രകൃതിയുടെ മധ്യത്തിൽ ചെന്നെത്തിപ്പെടുമ്പോൾ അനുഭവപ്പെടുന്ന ആഴമുള്ള ഭയം ഗോഥിക് കഥകൾക്ക് പ്രമേയമാവുന്നുവെന്ന് ഈ കഥയിലൂടെ വ്യക്തമാവും. ദുർമരണങ്ങളുടെയും ഭയവിഹ്വലതകളുടെയും കഥകളിലേയ്ക്ക് നായകന്റെ പൂർവകാല ദുരനുഭവങ്ങളും സ്വപ്നങ്ങളും ഇഴകിച്ചേർന്നുണ്ടാവുന്ന സംഭവങ്ങളെ മനശാസ്ത്രപരമായി കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന കഥയാണ് 'ബെറ്റി'. നായകന്റെ ബാല്യത്തിൽ പേടിയോടെ ഓർക്കുന്ന ജോഷിയെന്ന അങ്കിളിനോടുള്ള വിദ്വേഷവും, ജോഷിയോട് സമാനതയുള്ള ജെയ്സനും, മന്ത്രവാദക്കരുവായ ബെറ്റി എന്ന പൂച്ചയും സ്വപ്നത്തിലൊരുമിക്കുമ്പോൾ 'ആഗ്രഹ നിവൃത്തിക്കായുള്ള ഒരുദ്യമമാണ് സ്വപ്മെന്ന' ഫ്രോയിഡിന്റെ സിദ്ധാന്തമാണ് പ്രമേയത്തിലവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

ചരിത്രനോവലുകളിലും, സാമൂഹികനോവലുകളിലും കുറ്റാന്വേഷണനോവലിന്റെ ഘടന കാണാനാവും. സി. വി.യുടെ നോവലുകളിൽ ഉദ്യോഗമുണർത്തുന്ന അനേകംസംഭവങ്ങൾ കോർത്തുകൊരുത്താണ് കഥയുടെ ചുരുളഴിയുന്നത്. ചരിത്ര, സാമൂഹിക പ്രമേയങ്ങളെ ഗോഥിക് കഥകൾക്കിണങ്ങിയ രീതിയിൽ വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുകയാണ് മരിയ റോസ് ഈ നാല് കഥകളിലൂടെ ചെയ്യുന്നത്. ഓരോകഥയും സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഭീതിയുടെ ഭാഷ ഇതിൽ അടയാളപ്പെടുത്തേണ്ട ഒരു വസ്തുതയാണ്. 'ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മരണം' എന്ന കഥ വികാസരൂപം

പ്രാപിക്കുമ്പോൾ എഴുത്തൊക്കെ എവിടം വരെയായി എന്ന് ചോദ്യത്തിന് എഴുത്തുകാരൻ പറയുന്ന മറുപടി "ചെറിയ പുരോഗതിയുണ്ട്. ഇന്നലെ ഒരു സ്കെൽട്ടൺ കിട്ടി. പതിയെ ഡെവലപ്പ് ചെയ്യുന്നുണ്ട്"(2010:31) എന്നാണ്. ഇത് ബംഗ്ലാവിലെ അസ്ഥിപ്രായമായ ജഡത്തിന്റെ വളർച്ചയെ ധ്വനിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു രചന പൂർണമാകുന്ന നിമിഷം അതിന്റെ അർത്ഥങ്ങളെ തന്നിലേക്ക് ചുരുക്കാതെ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മരണം സംഭവിക്കുകയും അനേകം വ്യാഖ്യാനങ്ങളുമായി വായനക്കാരൻ പിറവിയെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന് ബാർത്ത് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മരണം എന്ന സങ്കല്പത്തിലൂടെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് കഥയിൽ യാഥാർത്ഥ്യമാവുന്നു (2004:487). തുടർന്നുള്ള കഥകളിലും കഥയെഴുത്തിന്റെ നൂതന പ്രയോഗമാതൃകകൾ കാണാം. ഓരോ കഥയും മുന്നിലും പിന്നിലുമുള്ള സൂചിത കഥാംശങ്ങൾ കഥയിലേയ്ക്കുള്ള വഴിതുറക്കുകയും കഥയുടെ പൂർണ്ണതയിലേയ്ക്കെത്തിക്കാനുള്ള പാതയൊരുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഗോഥിക് കഥകളിലെ യുക്തിയും ഭീതിയും

ശാസ്ത്രവും വിശ്വാസവും തമ്മിലുള്ള അന്തഃസംഘർഷം ഗോഥിക് കഥകളുടെ ഒരു പൊതു ഘടകമാണ്. 'ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മരണം', 'കാലിൽ കുളമ്പുള്ള മനുഷ്യൻ', 'ചുരങ്ങളിൽ ഒരു ദുരൂഹ മരണം', 'ബെറ്റി' എന്നീ കഥകളെല്ലാം ഈ ഘടകത്തെ ആത്യന്തികമായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. കൊടൈക്കനാലിലെ പൂർവ്വികരായിരുന്ന ആദിവാസികളും ബംഗ്ലാവിലുള്ള അസ്വസ്ഥതകളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ശാസ്ത്രീയമല്ലെന്ന് 'ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മരണം' എന്ന കഥയിലെ നായകൻ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഭാവനയ്ക്ക് ചൂടുപിടിക്കുന്നതിനൊപ്പം യുക്തി മരവിച്ചുവുന്നതോടെ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ യുക്തിബോധത്തെ ഭയം കീഴടക്കുന്നു. 'കാലിൽ കുളമ്പുള്ള മനുഷ്യൻ' എന്ന കഥയിൽ ഒരുപാട് കാലത്തെ ഗ്രാമത്തിന്റെ ഭീതിയുടെ കാരണഹേതു വിജയൻ നേരിട്ട് കാണുന്നുണ്ട്. രഘു മരിക്കുന്നതിന് മുൻപ് കാലിൽ കുളമ്പുള്ള മനുഷ്യനെ കണ്ടുവെന്ന് ഹസ്സന്റെ മകൻ എന്ന് സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തിയ വ്യക്തിയോട് വിജയൻ വിവരിക്കുന്ന സന്ദർഭമുണ്ട്. "സത്യത്തിൽ രഘു എന്നെ മുഴുവനോടെ കണ്ടതാണ്. പക്ഷേ കാലിലെ കുളമ്പിനെക്കുറിച്ച് മാത്രമേ പറയാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ..... സമയം കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ ബാക്കികൂടി പറഞ്ഞേനേ '' എന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞ മറുപടി അന്നുവരെ ഗ്രാമത്തെ മൂടിയ ഭീതിയെ അഴിച്ചുമാറ്റാനും അതൊരു കുറ്റകൃത്യമായി തിരിച്ചറിഞ്ഞ് കുറ്റവാളിയെ സമൂഹത്തിനു മുന്നിൽ കൊണ്ടുവരാനും സാധിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ വിജയന്റെ മനസ്സിൽ മുഴങ്ങിക്കേട്ടത് "എന്നെ മുഴുവനോടെ കണ്ടതാണ്" എന്ന വാക്യം മാത്രമാണ്.

“എനിക്ക് പിന്നിൽ അപ്പോൾ ഒരു മൃഗത്തിൽ നിന്നും ഇന്നേ വരെ കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത തരം ഭീതിതമായ ഒരു അലർച്ച മുഴങ്ങുന്നത് ബോധം നഷ്ടപ്പെട്ടും മുമ്പ് ഞാൻ കേട്ടു” എന്നു പറഞ്ഞ് കഥയവസാനിക്കുമ്പോൾ യുക്തി പ്രവർത്തിക്കും മുമ്പ് കൊടും ഭീതി അയാളെ ഗ്രസിക്കുകയായിരുന്നുവെന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. ‘ചുരങ്ങളിൽ ഒരു ദുരൂഹ മരണം’ എന്ന കഥയിൽ മരണമടയുന്ന പ്രൊഫസർ തന്റെ യാത്രയിൽ കണ്ട അസ്വസ്ഥജനകവും, ഭീതിജനകവും അവ്യക്തവും ആയ കാഴ്ചയെക്കുറിച്ച് അറിയാൻ ചില എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തിയതായി പറയുന്നുണ്ട്. യുക്തിസഹമായ ഒരുത്തരത്തിനായുള്ള അന്വേഷണമാവാം വീണ്ടും അതേ വഴിയിലൂടെ വീണ്ടും സഞ്ചരിക്കാൻ പ്രൊഫസറെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. സത്യംകണ്ടെത്താനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിനു മീതെ ഭീതി നേടിയ വിജയമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണം. ‘ബെറ്റി’ എന്ന കഥയിലെ നായകൻ മാത്രമാണ് മന:ശാസ്ത്രപരമായി തന്റെ പ്രവൃത്തികളെ അപഗ്രഥിക്കുകയും ഭീതി തന്നെ കീഴടക്കും മുൻപ് അപകടത്തിൽ നിന്ന് മുക്തി നേടുകയും ചെയ്തത്. ഗോഥിക് കഥകളുടെ ശരിയായ സംവേദനം സാധ്യമാവുന്നത് ഈ യുക്തിവിചാരങ്ങളുടെ പരാജയത്താലാണ്. ഗോഥിക് കഥകൾ ശാസ്ത്ര കഥകളാവാതെ നിലനിർത്താൻ എഴുത്തുകാരന്റെ വിജയകരമായ ഒരു തന്ത്രംകൂടിയാണിതെന്ന് പറയാം. ഓരോ കഥകളുടെയും ആഖ്യാതാവ് ഓരോ സന്ദർഭങ്ങളിലും മരണമടഞ്ഞവർ തന്നെയാകുമ്പോൾ വായനക്കാരന് സംവദിക്കാനുള്ളത് മരിച്ചവരോടാകുന്നു. യുക്തിയെക്കുറിച്ചും ശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള അറിവിടം നിലയ്ക്കുന്നതോടെ ഭീതി മാത്രം അപ്പോൾ അവശേഷിക്കുന്നു. ഭീതിക്ക് മാത്രമാണ് മനസ്സിനെ സംസ്കരിക്കുവാനും ഉദാത്തതയിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തുവാനും സാധിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന് റാഡ് ക്ലിഫ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഓരോ ഗോഥിക് കഥകളുടെയും സാഹിത്യ ലക്ഷ്യമാവുന്നു.

ഉപസംഹാരം

മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ചെറുകഥകൾക്ക് ഒരു നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പാരമ്പര്യം പറയാനുണ്ട്. എന്നാൽ ഗോഥിക് കഥയിൽ ഗൗരവമുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടന്നിട്ടില്ലെന്നത് ഇത്തരം കഥാപഠനങ്ങളെ ഗൗരവമായി കാണേണ്ടതിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ എടുത്ത് കാണിക്കുന്നുണ്ട്. വായനക്കാരുമായുള്ള സംവേദനാത്മകതയെ ലക്ഷ്യം വെച്ചെഴുതുന്നത് മാത്രമല്ല ഗോഥിക് കഥകൾ. പുതിയ രചനാരീതികളുള്ള മാർഗ്ഗം തെളിയിക്കുക കൂടിയാണവയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. ഇതിനുള്ള ഉത്തമ ഉദാഹരണമാണ് ഈ സമാഹാരം. ഗോഥിക് കഥകൾക്കിണങ്ങുന്ന പ്രമേയങ്ങളെ പുതുമയോടെയും ധ്വന്യാത്മകമായും എത്തരത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കാം എന്നു

പറഞ്ഞുതരുന്ന കഥകളാണവ. 'ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മരണം ','കാലിൽ കുളമ്പുള്ള മനുഷ്യൻ', ബെറ്റി എന്നീ കഥകൾ മരണത്തെക്കുറിച്ചും മരണാനന്തര ലോകത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള ഭീതിയാൽ നിർമ്മിതമാണ്. പ്രകൃതിയുടെ വന്യതയെ നേരിടുമ്പോഴുള്ള ഭയം ആണ് 'ചുരങ്ങളിൽ ഒരു ദുരൂഹ മരണം' എന്ന കഥയുടെ കാതൽ. ഗോഥിക് കഥകളെ ജനപ്രിയ വിഭാഗത്തിന്റെ മാത്രം ഭാഗമാക്കി മാറ്റി നിർത്തുന്ന പ്രവണത ഇപ്പോഴുമുണ്ട്. അവ ഭയവിഹ്വലതയാലാണ് മനുഷ്യമനസ്സിനെ വികാരവിമലീകരണത്തിനുപയുക്തമാക്കുന്നതിനാൽ ഈ അഭിപ്രായത്തെ ശരിവക്കുകയുമാവാം . എന്നാൽ ധ്വന്യാത്മകമായ കഥാവതരശൈലിയിലൂടെയാണ് അത് സാധ്യമാക്കിയിരിക്കുന്നതെന്ന തിരിച്ചറിവ് ഗോഥിക് കഥകളുടെ ലാവണ്യാത്മകതയെ ഗൗരവമായ പഠനവിഷയമാക്കുന്നതിനുള്ള സാധ്യത വർദ്ധിപ്പിക്കും. ഗോഥിക് കഥകളെ പ്രമേയാധിഷ്ഠിതമായല്ല ഉള്ളടക്ക ധ്വനിയുടെയും ആഖ്യാനരീതികളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഇനിയുള്ള കാലം വായിക്കേണ്ടതെന്ന് ഈ കഥകൾ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. അച്യുതൻ, എം. പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യ ദർശനം. ഡി.സി.ബുക്സ്, തിരുവനന്തപുരം.2004.
2. അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ. അന്തസ്സന്നിവേശം. കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം. 2006.
3. ബാലകൃഷ്ണമേനോൻ ,നെടിയം വീട്ടിൽ. നോവൽപഠനങ്ങൾ. ഡി സി ബുക്സ്, കോട്ടയം. 1989.
4. മരിയ റോസ്. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മരണവും മറ്റു ഭീതികഥകളും. മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്. 2020.
5. മുരളീധരൻ, നെല്ലിക്കൽ. വിശ്വസാഹിത്യ ദർശനങ്ങൾ .ഡി സി ബുക്സ്, കോട്ടയം. 2016.
6. രാജശ്രീ, ആർ. അപസർപ്പകാഖ്യാനങ്ങൾ ഭാവനയും രാഷ്ട്രീയവും. ലോഗോസ് ബുക്സ്, പാലക്കാട്. 2018.
7. ഹമീദ്. അപസർപ്പക നോവലുകൾ മലയാളത്തിൽ. കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ. 2015.
8. ഹമീദ്. അപസർപ്പക ചെറുകഥകൾ നാഷണൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം . 2015.
9. Ann Radcliffe. On the Supernatural in Poetry Stephen Edwin King. Danse Macabre Everest House. US.198.1
10. Freud Sigmund. The Interpretation of Dreams. Avon Publishers, New York. 1965.
11. Pristman, Martin. Detective Fiction and Literature. The Figure on the Carpet, Basingstoke, Macmillan. 1990.

ramyavnath@gmail.com